

Από τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον

Συλλογισθείτε τις ευλογίες

Ο Επουράνιος Πατέρας μας γνωρίζει τις ανάγκες μας και θα μας βοηθήσει καθώς επικαλούμαστε τη βοήθειά Του.

Αγαπημένοι μου αδελφοί και αδελφές, αυτή η συνέλευση σημαδεύει 49 χρόνια από τότε που υποστηρίχθηκα, στις 4 Οκτωβρίου 1963, ως μέλος τής Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων. Σαράντα εννέα χρόνια είναι πολύς καιρός. Εντούτοις, με πολλούς τρόπους, ο καιρός φαίνεται πολύ σύντομος από τότε που στάθηκα στον άμβωνα στο Ταμπερνάκλ και έδωσα την πρώτη μου ομιλία γενικής συνελεύσεως.

Πολλά έχουν αλλάξει από τις 4 Οκτωβρίου 1963. Ζούμε σε μία μοναδική εποχή στην ιστορία του κόσμου. Είμαστε ευλογημένοι με τόσα πολλά. Κι όμως είναι ενίοτε δύσκολο να δούμε τα προβλήματα και την προθυμία να επιτραπεί η αμαρτία γύρω μας και να μην αποθαρρυνθούμε. Έχω ανακαλύψει ότι αντί να παραμένουμε στα αρνητικά, αν κάνουμε ένα βήμα πίσω και συλλογισθούμε τις ευλογίες στη ζωή μας, συμπεριλαμβανομένων των φαινομενικώς μικρών, ενίοτε των ευλογιών που παρορούμε, μπορούμε να βρούμε μεγαλύτερη ευδαιμονία.

Καθώς έχω επανεξετάσει τα τελευταία 49 χρόνια, έχω κάνει ορισμένες ανακαλύψεις. Μία είναι ότι οι αμέτρητες εμπειρίες που είχα, δεν ήσαν απαραίτητως αυτές που θα θεωρούσε κάποιος εκπληκτικές. Στην πραγματικότητα, τότε που συνέβαιναν, συχνά φαινόταν μέτριες και ακόμη και συνηθισμένες. Κι όμως, αναδρομικώς, εμπλούτισαν και ευλόγησαν ζωές – συμπεριλαμβανομένης τής δικής μου ζωής. Θα σας συνιστούσα την ίδια αυτή άσκηση – δηλαδή, να κάνετε μία απογραφή τής ζωής σας και να ψάξετε συγκεκριμένως τις ευλογίες, μικρές και μεγάλες, που έχετε λάβει.

Η δική μου επανεξέταση των χρόνων έχει συνεχώς ενισχύσει τη γνώση μου ότι οι προσευχές μας εισακούονται και απαντώνται. Είμαστε εξοικειωμένοι με την αλήθεια που βρίσκεται στο Νεφί Β', στο Βιβλίο του Μόρμον: «Οι άνθρωποι υπάρχουν για να μπορέσουν να έχουν αγαλλίαση»¹. Καταθέτω μαρτυρία ότι μέγα μέρος αυτής τής αγαλλιάσεως έρχεται καθώς αναγνωρίζουμε ότι μπορούμε να επικοινωνούμε με τον Επουράνιο

Πατέρα μας μέσω προσευχής και ότι αυτές οι προσευχές θα εισακουσθούν και θα απαντηθούν – ίσως όχι με τον τρόπο και όταν αναμέναμε να απαντηθούν, αλλά θα απαντηθούν και από έναν Επουράνιο Πατέρα, ο οποίος μας γνωρίζει και μας αγαπά τέλεια και ο οποίος επιθυμεί την ευδαιμονία μας. Δεν μάς έχει υποσχεθεί: «Να είσαι ταπεινόφρονας. Και ο Κύριος ο Θεός σου θα σε οδηγήσει από το χέρι, και θα σου δώσει εκπλήρωση των προσευχών σου»;²

Για τα επόμενα λίγα λεπτά που μου έχουν διατεθεί, θα ήθελα να μοιρασθώ μαζί σας ένα μικρό παράδειγμα των εμπειριών που είχα στις οποίες οι προσευχές εισακούστηκαν και απαντήθηκαν και οι οποίες, αναδρομικώς, έφεραν ευλογίες στη ζωή μου καθώς και στη ζωή άλλων. Το καθημερινό μου ημερολόγιο, που κρατώ όλα αυτά τα χρόνια, έχει βοηθήσει στην παροχή κάποιων συγκεκριμένων πραγμάτων που πιθανότατα δεν θα ήμουν ειδιάλλως εις θέσιν να αφηγηθώ.

Στις αρχές τού 1965 είχα την ανάθεση να παρευρίσκομαι σε συνελεύσεις πασσάλου και να διεξάγω άλλες συγκεντρώσεις σε όλη την περιοχή τού Νοτίου Ειρηνικού. Αυτή ήταν η πρώτη μου επίσκεψη σε εκείνο το μέρος τού κόσμου και ήταν μια εποχή που δεν θα λησμονήσω ποτέ. Πολλά πνευματικά γεγονότα συνέβησαν κατά τη διάρκεια αυτής τής αναθέσεως καθώς συναντήθηκα με ηγέτες, μέλη και ιεραποστόλους.

Το σαββατοκύριακο στις 20 και 21 Φεβρουαρίου ήμασταν στο Μπρίσμπειν τής Αυστραλίας, για να διεξαγάγουμε τακτικές συγκεντρώσεις

συνελεύσεως τού πασσάλου Μπρίσμπειν. Κατά τη διάρκεια συγκεντρώσεων το Σάββατο, μού σύστησαν τον πρόεδρο περιφέρειας από μία γειτονική περιοχή. Καθώς τον χαιρετούσα διά χειραψίας, είχα την έντονη έμπνευση να τού μιλήσω και να τού παράσχω συμβουλές και γι' αυτό τον ερώτησα αν θα με συνόδευε στη συγκέντρωση πρωινού τής Κυριακής την επομένη, ούτως ώστε αυτό να μπορούσε να επιτευχθεί.

Μετά τη συγκέντρωση τής Κυριακής είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε μαζί. Μιλήσαμε για τις πολλές ευθύνες του ως προέδρου περιφέρειας. Καθώς το κάναμε, ένιωσα την έμπνευση να τού προσφέρω συγκεκριμένες προτάσεις σχετικά με το ιεραποστολικό έργο και πώς εκείνος και τα μέλη του θα μπορούσαν να βοηθήσουν τους πλήρους απασχόλησης ιεραποστόλους στο έργο τους στην περιοχή του. Αργότερα έμαθα ότι αυτός ο άνδρας είχε προσευχηθεί για καθοδήγηση σε αυτόν τον τομέα. Για εκείνον, η συνομιλία μας ήταν μία ειδική μαρτυρία ότι οι προσευχές τους εισακούσθηκαν και απαντήθηκαν. Αυτή ήταν μία φαινομενικώς μέτρια συγκέντρωση, αλλά μία συγκέντρωση για την οποία είμαι πεπεισμένος ότι καθοδηγείτο από το Πνεύμα και η οποία έκανε τη διαφορά στη ζωή και τη διοίκηση εκείνου τού προέδρου περιφέρειας, στη ζωή των μελών του και στην επιτυχία των ιεραποστόλων εκεί.

Αδελφοί και αδελφές μου, οι σκοποί τού Κυρίου συχνά επιτυγχάνονται καθώς ακολουθούμε την καθοδήγηση τού Πνεύματος. Πιστεύω ότι όσο περισσότερο ενεργούμε επί τής έμπνευσης και των εντυπώσεων που έρχονται σε εμάς, τόσο περισσότερο ο Κύριος θα μάς εμπιστευθεί τις αποστολές Του.

Έχω μάθει, όπως έχω αναφέρει σε προηγούμενα μηνύματα, να μην αναβάλλω ποτέ μία προτροπή. Σε μία περίπτωση πριν από πολλά χρόνια, κολυπούσα στο παλαιό γυμναστήριο Δεξερét στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ, όταν αισθανθήκα την έμπνευση να πάω

στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο και να επισκεφθώ έναν καλό μου φίλο, ο οποίος είχε χάσει τη χρήση των κάτω άκρων του εξαιτίας κακοήθειας και τής εγχειρήσεως που ακολούθησε. Αμέσως έφυγα από την πισίνα, ντύθηκα και σύντομα ήμουν καθοδόν για να δω αυτόν τον καλό άνδρα.

Όταν έφθασα στο δωμάτιό του, ανεκάλυψα ότι ήταν άδειο. Αφού ερώτησα, έμαθα ότι θα τον έβρισκα πιθανώς στην περιοχή τής πισίνας τού νοσοκομείου, μία περιοχή η οποία χρησιμοποιείται για φυσικοθεραπεία. Έτσι είχαν τα πράγματα. Είχε οδηγήσει τον εαυτό του εκεί με το αναπηρικό του αμαξίδιο και ήταν ο μόνος στο δωμάτιο. Ήταν στο μακρινό μέρος τής πισίνας, κοντά στο βαθύ άκρο. Τον κάλεσα και έκανε ελιγμούς με το αμαξίδιό του, για να με χαιρετήσει. Είχαμε μία ευχάριστη συνομιλία και τον συνόδευσα πίσω στο δωμάτιό του στο νοσοκομείο, όπου τού έδωσα μία ευλογία.

Έμαθα αργότερα από τον φίλο μου ότι ήταν εντελώς αποθαρρυσμένος εκείνη την ημέρα και σκεπτόταν να αφαιρέσει τη ζωή του. Είχε προσευχηθεί για ανακούφιση, αλλά άρχισε να αισθάνεται ότι οι προσευχές του δεν εισακούονταν. Πήγε στην πισίνα με τη σκέψη ότι αυτός θα ήταν ένας τρόπος να τελειώσει τη δυστυχία του – οδηγώντας το αμαξίδιό του στο βαθύ άκρο τής πισίνας. Είχα φθάσει σε μια κρίσιμη στιγμή, σε απάντηση αυτού που γνωρίζω ότι ήταν έμπνευση από τα ύψη.

Ο φίλος μου μπόρεσε να ζήσει πολλά περισσότερα χρόνια – χρόνια γεμάτα ευτυχία και ευγνωμοσύνη. Πόσο ευχαριστημένος είμαι που ήμουν ένα όργανο στα χέρια τού Κυρίου εκείνη την κρίσιμη ημέρα στην πισίνα.

Σε μία άλλη περίπτωση, καθώς εγώ και η αδελφή Μόνσον πηγαίναμε σπίτι με το αυτοκίνητο, αφού είχαμε επισκεφθεί φίλους, ένιωσα την έμπνευση ότι θα έπρεπε να πάμε στην κωμόπολη –μια διαδρομή πολλών χιλιομέτρων– για να επισκεφθούμε μία ηλικιωμένη χήρα που ζούσε κάποτε

στον τομέα μας. Το όνομά της ήταν Ζέλα Τόμας. Τότε διέμενε σε ένα κέντρο φροντίδος. Εκείνο το απόγευμα νωρίς, την βρήκαμε υπερβολικά αδύναμη, αλλά εκείτο γαλήνια στο κρεβάτι της.

Η Ζέλα ήταν από μακρού τυφλή, αλλά ανενγώρισε τη φωνή μας αμέσως. Ρώτησε αν θα μπορούσα να τής δώσω μία ευλογία, προσθέτοντας ότι ήταν προετοιμασμένη να πεθάνει, αν ο Κύριος ήθελε να επιστρέψει σπίτι. Υπήρχε ένα γλυκύ, γαλήνιο πνεύμα στο δωμάτιο και όλοι μας γνωρίζαμε ότι ο χρόνος που τής απέμενε στη θνητότητα θα ήταν σύντομος. Η Ζέλα με πήρε από το χέρι και είπε ότι είχε προσευχηθεί ενθέρμως ώστε να ερχόμουν να την δω και να τής παράσχω μία ευλογία. Τής είπα ότι είχαμε έλθει λόγω αμέσου εμπνεύσεως από τον Επουράνιο Πατέρα. Την φίλησα στο μέτωπο, γνωρίζοντας ότι ίσως δεν θα την έβλεπα ξανά κατά τη θνητότητα. Έτσι κι έγινε, διότι απεβίωσε την επομένη. Το γεγονός ότι μπόρεσα να παράσχω μία τέτοια παρηγοριά και γαλήνη στη γλυκιά μας Ζέλα, ήταν ευλογία για εκείνη και για εμένα.

Η ευκαιρία να αποτελείς ευλογία στη ζωή ενός άλλου έρχεται συχνά απρόσμενα. Μία υπερβολική κρύα νύκτα Σαββάτου κατά τη διάρκεια τού χειμώνα τού 1983–1984, η αδελφή Μόνσον και εγώ οδηγήσαμε αρκετά χιλιόμετρα στην ορεινή κοιλάδα τού Μίντγουοϊ τής Γιούτα, όπου έχουμε ένα σπίτι. Η θερμοκρασία εκείνη τη νύκτα ήταν μείον 24 βαθμοί Φάρεναϊτ, (–31 βαθμοί Κελσίου) και θέλαμε να βεβαιωθούμε ότι όλα ήταν καλά στο σπίτι μας εκεί. Ελέγξαμε και βρήκαμε ότι ήταν καλά, γι' αυτό φύγαμε για να επιστρέψουμε στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Μετά βίας τα καταφέραμε λίγα χιλιόμετρα στην εθνική οδό προτού σταματήσει να δουλεύει το αυτοκίνητό μας. Ήμαστε εντελώς αποκλεισμένοι. Σχεδόν ποτέ δεν έχω αισθανθεί τόσο κρύο όσο αισθανθήκαμε εκείνη τη νύκτα.

Απρόθυμα αρχίσαμε να περπατούμε προς την κοντινότερη

κωμόπολη, με τα αυτοκίνητα να μας περνούν ολοταχώς. Τελικώς ένα αυτοκίνητο σταμάτησε και ένας νέος άνδρας προσφέρθηκε να βοηθήσει. Εντέλει ανακαλύψαμε ότι η βενζίνη ντίζελ στο ρεζερβουάρ μας είχε πυκνώσει εξαιτίας τού κρύου, κάνοντας αδύνατον να οδηγήσουμε το αυτοκίνητο. Αυτός ο καλοσυνάτος νέος άνδρας μάς πήγε πίσω στο σπίτι μας στο Μίντγουεϊ. Επεχείρησα να τού επιστρέψω χρήματα για τις υπηρεσίες του, αλλά αρνήθηκε ευγενικά. Επεσήμανε ότι ήταν πρόσκοπος και ήθελε να επιτελέσει μία πράξη υπηρετήσης. Τού προσδιόρισα την ταυτότητά μου και εξέφρασε την εκτίμησή του για το προνόμιο που είχε να βοηθήσει. Υποθέτοντας ότι ήταν περίπου σε ηλικία ιεραποστολής, τον ρώτησα αν είχε σχέδια να υπηρετήσει μία ιεραποστολή. Επεσήμανε ότι δεν ήταν βέβαιος τι ήθελε να κάνει.

Το επόμενο πρωινό, τη Δευτέρα, έγραψα ένα γράμμα σε αυτόν τον νέο άνδρα και τον ευχαρίστησα για την καλοσύνη του. Στο γράμμα τον ενθάρρυνα να υπηρετήσει μία πλήρους απασχόλησης ιεραποστολή. Εσωκλείσα ένα αντίτυπο από τα βιβλία μου και υπογράμμισα τα κεφάλαια για την ιεραποστολική υπηρετήση.

Σχεδόν μία εβδομάδα αργότερα, η μητέρα τού νέου άνδρα τηλεφώνησε και είπε ότι ο γιος της ήταν ένας εξαιρετος νέος άνδρας, αλλά εξαιτίας ορισμένων επιρροών στη ζωή του, η επιθυμία που είχε αισθανθεί για πολύ καιρό να υπηρετήσει μία ιεραποστολή είχε μειωθεί. Είπε ότι εκείνη και ο πατέρας του είχαν νηστεύσει και προσευχηθεί ώστε να αλλάξει η καρδιά του. Είχαν βάλει το όνομά του στην κατάσταση προσευχής τού Ναού στο Πρόβο τής Γιούτα. Ήλπιζαν ότι κάπως, με κάποιον τρόπο, η καρδιά του θα εμπνεόταν να γίνει καλύτερη και θα επέστρεφε στην επιθυμία του να εκπληρώσει μία ιεραποστολή και να υπηρετήσει τον Κύριο πιστώως. Η μητέρα ήθελε να μάθω ότι θεωρούσε τα γεγονότα εκείνης τής κρύας βραδιάς ως απάντηση στις προσευχές τους για λογαριασμό

του. Είπα: «Συμφωνώ μαζί σου».

Ύστερα από αρκετούς μήνες και περισσότερη επικοινωνία με αυτόν τον νέο άνδρα, εγώ και η αδελφή Μόνσον ήμασταν περιχαρείς που παρευρεθήκαμε στον ιεραποστολικό αποχαιρετισμό του πριν από την αναχώρησή του για την Ιεραποστολή Βανκούβερ τού Καναδά.

Ήταν η τύχη που ένωσε τους δρόμους μας εκείνη την κρύα νύκτα τού Δεκεμβρίου; Ούτε για μια στιγμή δεν το πιστεύω. Αντιθέτως, πιστεύω ότι η συνάντησή μας ήταν η απάντηση στις εγκάρδιες προσευχές μίας μητέρας και ενός πατέρα για τον γιο που αγαπούσαν.

Πάλι, αδελφοί και αδελφές μου, ο Επουράνιος Πατέρας μας γνωρίζει τις ανάγκες μας και θα μας βοηθήσει καθώς επικαλούμαστε τη βοήθειά Του. Πιστεύω ότι καμία ανησυχία μας δεν είναι πολύ μικρή ή ασήμαντη. Ο Κύριος ενδιαφέρεται ακόμη και για τις λεπτομέρειες τής ζωής μας.

Θα ήθελα να ολοκληρώσω, αναφέροντας μία πρόσφατη εμπειρία η οποία είχε αντίκτυπο σε εκατοντάδες. Συνέβη στον πολιτιστικό εορτασμό για τον Ναό τού Κάνσας Σίτυ, μόλις πριν από πέντε μήνες. Όπως με τόσα πολλά που συμβαίνουν στη ζωή μας, τότε φάνηκε ότι είναι απλώς μία άλλη εμπειρία όπου τα πάντα επελύθησαν. Ωστόσο, καθώς έμαθα για τις συνθήκες που σχετίζονται με τον πολιτιστικό εορτασμό τη βραδιά προτού αφιερωθεί ο ναός, συνειδητοποίησα ότι η παράσταση εκείνη τη βραδιά δεν ήταν συνηθισμένη. Αντιθέτως, ήταν άκρως αξιοσημείωτη.

Όπως με όλες τις πολιτιστικές εκδηλώσεις που διεξάγονται σε συνδυασμό με τις αφιερώσεις ναού, οι νέοι στην περιφέρεια Ναού στο Κάνσας Σίτυ τού Μιζούρι είχαν κάνει πρόβα σε διαφορετικές ομάδες στις δικές τους περιοχές. Το σχέδιο ήταν να συναντώνταν όλοι μαζί στο μεγάλο, ενοικιασμένο δημοτικό κέντρο το Σάββατο το πρωί για την παράσταση, ώστε να μάθουν πότε και πού να μπουν, πού έπρεπε να σταθούν, πόσος χώρος θα έπρεπε να

υπάρχει ανάμεσα σε αυτούς και το επόμενο άτομο, πώς να φύγουν από το κυρίως πάτωμα και ούτω καθεξής – πολλές λεπτομέρειες που θα έπρεπε να καταλάβουν κατά την ημέρα καθώς οι υπεύθυνοι ένωσαν τις διάφορες σκηνές, ούτως ώστε η τελική παράσταση να βελτιωνόταν και να είναι επαγγελματική.

Υπήρξε απλώς ένα μείζον πρόβλημα εκείνη την ημέρα. Η όλη παραγωγή εξηρτάτο από προμαγνητοσκοπημένα τμήματα που θα προβάλλονταν σε μία μεγάλη οθόνη γνωστό ως Jumbotron. Αυτά τα μαγνητοσκοπημένα τμήματα ήταν κρίσιμης σημασίας για όλη την παραγωγή. Δεν έδεναν μόνον όλη την παραγωγή, αλλά κάθε μαγνητοσκοπημένο τμήμα εισήγαγε την επόμενη παράσταση. Τα τμήματα βίντεο ήσαν απαραίτητα για να κάνουν όλη την παραγωγή να έχει νόημα ως ενιαία. Και το Jumbotron δεν λειτουργούσε.

Οι τεχνικοί εργάζονταν μανιωδώς, για να επιλύσουν το πρόβλημα, ενώ οι νέοι περίμεναν, εκατοντάδες, χάνοντας πολύτιμο χρόνο για πρόβα. Η κατάσταση άρχισε να φαίνεται αδύνατη.

Η συγγραφέας και σκηνοθέτις τού εορτασμού, Σούζαν Κούπερ, εξήγησε αργότερα: «Καθώς πηγαίναμε από το σχέδιο Α, στο σχέδιο Β, στο σχέδιο Ω, ξέραμε ότι δεν λειτουργούσε... Καθώς κοιτούσαμε το πρόγραμμα, ξέραμε ότι δεν θα μπορούσαμε να το κάνουμε, αλλά γνωρίζαμε ότι είχαμε ένα από τα δυνατότερα σημεία στο πάτωμα πιο κάτω – 3.000 νέους. Χρειαζόταν να πάμε κάτω και να [τους] πούμε τι συνέβαινε και να αντλήσουμε από την πίστη τους»³.

Μόλις μία ώρα προτού αρχίσει να εισέρχεται το ακροατήριο στο κέντρο, 3.000 νέοι γονάτισαν στο πάτωμα και προσευχήθηκαν μαζί. Προσευχήθηκαν ώστε όσοι εργάζονταν στο Jumbotron να εμπνεόνταν να μάθουν τι να κάνουν για να το επιδιορθώσουν. Ζήτησαν από τον Επουράνιο Πατέρα τους να αναπληρώσει αυτό που οι ίδιοι δεν

μπορούσαν να κάνουν εξαιτίας έλλειψης χρόνου.

Είπε κάποιος που έγραψε γι' αυτό κατόπιν: «Ήταν μια προσευχή που δεν θα λησμονήσουν ποτέ οι νέοι, όχι επειδή το πάτωμα ήταν σκληρό, αλλά επειδή το Πνεύμα έλιωνε τα οστά τους»⁴.

Δεν άργησε να έλθει ένας από τους τεχνικούς και να τους πει ότι το πρόβλημα είχε εντοπισθεί και διορθωθεί. Απέδωσε τη λύση στην τύχη, αλλά όλοι αυτοί οι νέοι ήξεραν καλύτερα.

Όταν εισήλθαμε στο δημοτικό κέντρο εκείνο το βράδυ, δεν είχαμε ιδέα για τις δυσκολίες τής ημέρας. Μόνον αργότερα τις μάθαμε. Αυτό που είδαμε ως μάρτυρες, ωστόσο, ήταν μια όμορφη, εκλεπτυσμένη παράσταση – μία από τις καλύτερες που έχω δει. Οι

νέοι ακτινοβόλουν ένα ένδοξο, δυνατό πνεύμα που το ένιωσαν όλοι όσοι ήταν παρόντες. Φάνηκε ότι ήξεραν ακριβώς πού να μπουν, πού να σταθούν και πώς να αλληλεπιδράσουν με όλους τους άλλους ερμηνευτές γύρω τους. Όταν έμαθα ότι οι πρόβες τους είχαν περιορισθεί και ότι για πολλά από τα νούμερα δεν είχαν γίνει πρόβες από ολόκληρη την ομάδα, ξεπλάγην. Κανείς δεν θα το ήξερε. Ο Κύριος πράγματι είχε αναπληρώσει για όσα υστερούσαν στην πρόβα τους.

Ποτέ δεν παύω να εκπλήσσομαι από τον τρόπο με τον οποίον ο Κύριος μπορεί να παρακινεί και να διευθύνει κάθε μέρος τής βασιλείας Του και πάλι να έχει χρόνο να παράσχει έμπνευση σχετικά με ένα άτομο – ή έναν πολιτιστικό εορτασμό ή ένα Jumbotron. Το γεγονός

ότι μπορεί, ότι το κάνει, αποτελεί μαρτυρία για εμένα.

Αδελφοί και αδελφές μου, ο Κύριος είναι στα πάντα στη ζωή μας. Μας αγαπά. Θέλει να μας ευλογήσει. Θέλει να επιζητούμε τη βοήθειά Του. Καθώς μας καθοδηγεί και μας διευθύνει και καθώς ακούει και εισακούει τις προσευχές μας, θα βρούμε την ευτυχία εδώ και τώρα που Εκείνος επιθυμεί για εμάς. Είθε να γνωρίζουμε τις ευλογίες Του στη ζωή μας, προσεύχομαι στο όνομα τού Ιησού Χριστού, τού Σωτήρος μας, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Νεφί Β' 2:25.
2. Διδαχή και Διαθήκες 112:10.
3. Σούζαν Κούπερ, στο Maurine Proctor, "Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration," *Meridian Magazine*, 9 Μαΐου 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9 Μαΐου 2012.

Διδασκαλίες τού καιρού μας

Τα μαθήματα την τέταρτη Κυριακή τής Μελχισεδικής Ιεροσύνης και τής Ανακουφιστικής Εταιρείας θα είναι αφιερωμένα στο «Διδασκαλίες τού καιρού μας». Κάθε μάθημα μπορεί να προετοιμασθεί από μία ή περισσότερες ομιλίες που εδόθησαν κατά την πιο πρόσφατη γενική συνέλευση (βλέπε διάγραμμα πιο κάτω). Οι πρόεδροι πασσάλου και περιφέρειας μπορούν να επιλέξουν ποιες ομιλίες θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν ή μπορούν να αναθέσουν αυτήν την ευθύνη σε επισκόπους και προέδρους κλάδου. Οι ηγέτες τονίζουν την αξία που έχει να μελετούν οι αδελφοί τής Μελχισεδικής Ιεροσύνης και οι αδελφές τής Ανακουφιστικής Εταιρείας τις ίδιες ομιλίες τις ίδιες Κυριακές.

Εκείνοι οι οποίοι παρακολουθούν τα μαθήματα τής τέταρτης Κυριακής παροτρύνονται να μελετούν και να φέρνουν στην τάξη το τελευταίο τεύχος τού περιοδικού τής γενικής συνελεύσεως.

Προτάσεις για την προετοιμασία ενός μαθήματος από ομιλίες

Προσευχηθείτε ώστε το Άγιο Πνεύμα να είναι μαζί σας καθώς μελετάτε και διδάσκετε την ομιλία

(τις ομιλίες). Ίσως μπειτε σε πειρασμό να προετοιμάσετε το μάθημα χρησιμοποιώντας άλλο υλικό, όμως οι ομιλίες τής συνελεύσεως είναι η εγκεκριμένη σειρά μαθημάτων. Η ανάθεσή σας είναι να βοηθήσετε τους άλλους να μάθουν και να ζουν το Ευαγγέλιο, όπως διδάχθηκε στην πιο πρόσφατη γενική συνέλευση τής Εκκλησίας.

Διαβάστε ξανά την ομιλία (ομιλίες), αναζητώντας αρχές και διδασχές που καλύπτουν τις ανάγκες των μελών τής τάξεως. Επίσης, αναζητήστε ιστορίες, παραπομπές στις γραφές και δηλώσεις από την ομιλία (ομιλίες), που θα σας βοηθήσουν να διδάξετε αυτές τις αλήθειες.

Κάνετε μία σκιαγράφηση για το πώς θα διδάξετε τις αρχές και τις διδασχές. Σκεφθείτε το ενδεχόμενο να συμπεριλάβετε ερωτήσεις που βοηθούν τα μέλη τής τάξεως:

- Να αναζητήσουν αρχές και διδασχές στην ομιλία (ομιλίες).
- Να σκεφθούν τη σημασία τους.
- Να μιλήσουν για την κατανόηση τού θέματος, για ιδέες, εμπειρίες και μαρτυρίες.
- Να εφαρμόσουν αυτές τις αρχές και τις διδασχές στη ζωή τους.

ΜΗΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Οκτώβριος 2012–Απρίλιος 2013	Ομιλίες που εδόθησαν στη γενική συνέλευση Οκτωβρίου 2012*
Απρίλιος 2013–Οκτώβριος 2013	Ομιλίες που εδόθησαν στη γενική συνέλευση Απριλίου 2013*

* Για τα μαθήματα τής τέταρτης Κυριακής Απριλίου και Οκτωβρίου, η ομιλία (ομιλίες) μπορούν να επιλεγούν από την προηγούμενη συνέλευση ή από την πλέον πρόσφατη. Οι ομιλίες είναι διαθέσιμες σε πολλές γλώσσες στο conference.lds.org.

Από τον Πρόεδρο Νίτερ Ούχτντορφ

Δεύτερος σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Περί όσων έχουμε μετανιώσει και περί αποφάσεων

Μελετήστε με προσευχή αυτό το υλικό και κατά την κρίση σας συζητήστε το με τις αδελφές που επισκέπτεστε. Χρησιμοποιήστε τις ερωτήσεις, για να σας βοηθήσουν να ενδυναμώσετε τις αδελφές και να καταστήσετε την Ανακουφιστική Εταιρεία ενεργό μέρος τής δικής σας ζωής. Για περισσότερες πληροφορίες, πηγαίνετε στο reliefsociety.lds.org.

Περί όσων έχουμε μετανιώσει

Πρόεδρε Μόνσον, σε αγαπούμε. Σε ευχαριστούμε για την εμπνευσμένη και ιστορική ανακοίνωση για το κτίσιμο νέων ναών και για την ιεραποστολική υπηρετηση. Χάριν αυτών, είμαι βέβαιος ότι μεγάλες ευλογίες θα έλθουν σε εμάς και σε πολλές μελλοντικές γενεές.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές, αγαπητοί φίλοι μου! Είμαστε όλοι θνητοί. Ελπίζω ότι αυτό δεν έρχεται ως έκπληξη σε κάποιον.

Κανείς από εμάς δεν θα είναι επί τής γης για μακρύ χρονικό διάστημα. Έχουμε ορισμένα πολύτιμα χρόνια, τα οποία, στην αιώνια προοπτική, μετά βίας ισοδυναμούν με τον βλεφαρισμό τού ματιού.

Και μετά αναχωρούμε. Το πνεύμα μας «φέρν[εται] πάλι εκεί που ήταν πριν, σε εκείνον τον Θεό που [μας] έδωσε ζωή¹. Ξαπλώνουμε το σώμα μας και αφήνουμε πίσω τα τού κόσμου καθώς περνούμε στο επόμενο μέρος τής υπάρξεώς μας.

Όταν είμαστε νέοι, φαίνεται ότι θα ζήσουμε για πάντα. Σκεπτόμαστε ότι υπάρχει ένας απεριόριστος αριθμός ημερών στη ζωή μας και το μέλλον μάς μοιάζει με έναν αδιάσπαστο δρόμο που απλώνεται ατελείωτα εμπρός μας.

Ωστόσο, όσο μεγαλώνουμε, τόσο περισσότερο τείνουμε να αναπολούμε το παρελθόν και να μένουμε έκπληκτοι από το πόσο σύντομος είναι στην πραγματικότητα αυτός ο

δρόμος. Αναρωτιόμαστε πώς μπόρεσαν να περάσουν τα χρόνια τόσο γρήγορα. Και αρχίζουμε να σκεπτόμαστε για τις επιλογές που κάναμε και τα πράγματα που έχουμε κάνει. Κατά τη διαδικασία, θυμόμαστε πολλές γλυκές στιγμές που δίδουν ζεστασιά στην ψυχή μας και αγαλλίαση στην καρδιά μας. Όμως, θυμόμαστε επίσης τα πράγματα για τα οποία έχουμε μετανιώσει – τα πράγματα που ευχόμαστε να γυρίσουμε πίσω και να αλλάξουμε.

Μία νοσοκόμος, η οποία φροντίζει τον άρρωστο στο τελευταίο επίπεδο ασθενείας, λέει ότι συχνά έχει κάνει μία απλή ερώτηση στους ασθενείς της καθώς προετοιμάζονταν να αναχωρήσουν από αυτήν τη ζωή.

«Έχετε μετανιώσει για κάτι;» ρωτούσε εκείνη².

Όν κάποιος τόσο κοντά σε εκείνη την τελική ημέρα τής θνητότητας, συχνά δίδει διαύγεια στη σκέψη και παρέχει εσώτερη γνώση και προοπτική. Έτσι, όταν αυτοί οι άνθρωποι ερωτήθηκαν για αυτά που είχαν μετανιώσει, άνοιγαν την καρδιά τους. Συλλογίζονταν τι θα άλλαζαν, αν μπορούσαν μόνον να γυρίσουν πίσω το ρολόι.

Καθώς σκεπτόμουν τι είχαν πει, με εντυπωσίασε πώς οι θεμελιώδεις αρχές τού Ευαγγελίου τού Ιησού Χριστού μπορούν να επηρεάσουν την κατεύθυνση τής ζωής μας για καλό, αν τις εφαρμόσουμε μόνο.

Δεν υπάρχει τίποτε μυστηριώδες σχετικώς με τις αρχές τού Ευαγγελίου. Τις έχουμε μελετήσει στις γραφές, τις έχουμε συζητήσει στο Σχολείο Κυριακής και τις έχουμε ακούσει από άμβωνος πολλές φορές. Αυτές οι θείες αρχές και αξίες είναι σαφείς και ευκρινείς· είναι όμορφες,

βαθείς και δυνατές και μπορούν ασφαλώς να μας βοηθήσουν να αποφύγουμε πράγματα να μετανιώσουμε στο μέλλον.

Εύχομαι να είχα περάσει περισσότερο χρόνο με τους ανθρώπους που αγαπώ

Ίσως αυτό για το οποίο μετάνιωσαν γενικώς γονείς που πέθαιναν και το εξέφρασαν ήταν ότι εύχονταν να είχαν περάσει περισσότερο χρόνο με τους ανθρώπους που αγαπούν.

Άνδρες, συγκεκριμένως, εξέφρασαν αυτό το κοινό αίσθημα λύπης: «μετάνιωσαν βαθιά που πέρασαν τόσο πολύ από τη ζωή τους αναπτύσσοντας την καριέρα τους»³. Πολλοί είχαν χάσει την ευκαιρία να έχουν ειδικές αναμνήσεις που προέρχονται από το γεγονός ότι πέρασαν χρόνο με την οικογένεια και φίλους. Έχασαν [την ευκαιρία] να αναπτύξουν μία βαθιά σχέση με εκείνους που σήμαιναν πολύ για εκείνους.

Δεν είναι αλήθεια ότι συχνά γινόμαστε τόσο πολυάσχολοι; Και, λυπάμαι που το λέω, θεωρούμε το γεγονός ότι είμαστε πολυάσχολοι ως κάτι αξιόπαινο, σαν να ήταν το ότι είμαστε πολυάσχολοι από μόνο του ένα επίτευγμα ή σημάδι ανωτέρας ζωής.

Είναι;

Σκέπτομαι τον Κύριο και το τέλειο παράδειγμά μας, τον Ιησού Χριστό, και τη σύντομη ζωή Του ανάμεσα στους ανθρώπους της Γαλιλαίας και της Ιερουσαλήμ. Έχω προσπαθήσει να Τον φαντασθώ να βιάζεται μεταξύ συγκεντρώσεων ή να κάνει πολλαπλά έργα στη στιγμή, προκειμένου να ολοκληρώσει επείγοντα έργα που είναι στον κατάλογό του για πράγματα προς επιτέλεση.

Δεν μπορώ να το δω.

Αντ' αυτού, βλέπω τον συμπνευτικό και στοργικό Υιό του Θεού να ζει κάθε ημέρα με έναν σκοπό. Όταν αλληλεπιδρούσε με τους γύρω Του, εκείνοι αισθάνονταν σημαντικό και αγαπημένοι. Ήξερε την απέραντη αξία των ανθρώπων που συναντούσε. Τους ευλογούσε, εκτελούσε διακονία σε αυτούς. Τους ανύψωνε, τους θεράπευε. Τους έδωσε το

πολύτιμο δώρο του χρόνου Του.

Στην εποχή μας είναι εύκολο να παριστάνουμε απλώς ότι περνούμε χρόνο με άλλους. Με το κλικ του ποντικιού, μπορούμε να «συνδεθούμε» με χιλιάδες «φίλους» χωρίς ποτέ να χρειασθεί να αντικρύσουμε πρόσωπο με πρόσωπο έναν από αυτούς. Η τεχνολογία μπορεί να είναι κάτι το υπέροχο και είναι ιδιαίτερος χρήσιμη, όταν δεν μπορούμε να είμαστε κοντά στα αγαπημένα μας πρόσωπα. Η σύζυγός μου και εγώ ζούμε πολύ μακριά από πολύτιμα μέλη της οικογένειας. Ξέρουμε πώς είναι αυτό. Εντούτοις, πιστεύω ότι δεν πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση, ατομικώς και ως κοινωνία, όταν ο πιο συχνός τρόπος που επικοινωνούμε με την οικογένεια ή τους φίλους είναι με το αναρτούμε εκ νέου αστείες φωτογραφίες, να προωθούμε ασήμαντα πράγματα ή να διασυνδέουμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα σε ιστοτόπους στο Διαδίκτυο. Υποθέτω ότι υπάρχει ένα μέρος γι' αυτό το είδος δραστηριότητας, αλλά πόσο χρόνο είμαστε πρόθυμοι να δαπανήσουμε σε αυτό; Αν αποτύχουμε να προσφέρουμε τον καλύτερο εαυτό μας και τον αμέριστο χρόνο μας σε όσους είναι πράγματι σημαντικοί για εμάς, μία ημέρα θα το μετανιώσουμε.

Ας αποφασίσουμε να περιβάλλουμε με στοργή όσους αγαπούμε, δαπανώντας σημαντικό χρόνο μαζί τους, κάνοντας πράγματα μαζί και αναπτύσσοντας πολύτιμες αναμνήσεις.

Εύχομαι να είχα εκπληρώσει τις δυνατότητές μου

Κάτι άλλο για το οποίο έχουν μετανιώσει οι άνθρωποι και το εξέφρασαν, ήταν ότι απέτυχαν να γίνουν το άτομο που αισθάνονταν ότι θα μπορούσαν και θα έπρεπε να γίνουν. Όταν αναπόλησαν τη ζωή τους, συνειδητοποίησαν ότι ποτέ δεν εκπλήρωσαν τις δυνατότητές τους, ότι πάρα πολλά πράγματα έμειναν ανολοκλήρωτα.

Δεν κάνω λόγο εδώ για την αναρρίχηση στη σκάλα της επιτυχίας στα διάφορα επαγγέλματά μας.

Αυτή η σκάλα, όσο και μεγάλη κι αν φαίνεται επάνω σε αυτήν τη γη, δεν ισοδυναμεί με πολλά στο μέγα, αιώνιο ταξίδι που μας αναμένει.

Αντιθέτως, κάνω λόγο για το να γίνουμε το άτομο που προόριζε ο Θεός, ο Επουράνιος Πατέρας μας, να γίνουμε.

Φθάνουμε σε αυτόν τον κόσμο, όπως είπε ο ποιητής, «περαστικά σύννεφα δόξας»⁴ από την προγήνη ζωή.

Ο Επουράνιος Πατέρας βλέπει τις αληθινές μας δυνατότητες. Γνωρίζει πράγματα για εμάς που δεν τα γνωρίζουμε εμείς. Μάς παρακινεί κατά τη διάρκεια της ζωής μας να εκπληρώσουμε το μέτρο της δημιουργίας μας, να ζούμε χρηστή ζωή και να επιστρέψουμε στην παρουσία Του.

Τότε γιατί αφιερώνουμε τόσο πολύ από τον χρόνο και την ενέργειά μας σε πράγματα που είναι τόσο παροδικά, τόσο ασήμαντα και τόσο επιφανειακά; Αρνούμαστε να δούμε την ανοησία στην επιδίωξη των επουσιωδών και εφήμερων;

Δεν θα ήταν σοφότερο να «θησαυρίζουμε» στον εαυτό [μ]ας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκουλήκι ούτε σκουριά τους αφανίζουν και όπου κλέφτες δεν κάνουν διάρρηξη ούτε κλέβουν»;⁵

Πώς το κάνουμε αυτό; Ακολουθώντας το παράδειγμα του Σωτήρος, ενσωματώνοντας τις διδασκαλίες Του στη ζωή μας και αγαπώντας αληθινά τον Θεό και τους συνανθρώπους μας.

Ασφαλώς δεν μπορούμε να το κάνουμε, αν προσεγγίζουμε τη μαθητική ιδιότητα απρόθυμα, ενδιαφερόμενοι πόσο θα μας πάρει και κάνοντας παράπονα για το τι πρέπει να κάνουμε.

Όταν αφορά στο να ζούμε το Ευαγγέλιο, δεν θα πρέπει να είμαστε σαν το αγόρι που βούτηξε το δάχτυλό του μέσα στο νερό και μετά ισχυριζόταν ότι πήγε για κολύμπι. Ως υιοί και θυγατέρες του Επουράνιου Πατέρα, είμαστε ικανοί για τόσα πολλά περισσότερα. Γι' αυτό, οι καλές προθέσεις δεν είναι αρκετές. Πρέπει να *κάνουμε*. Ακόμη κάτι πιο σημαντικό, πρέπει να *γίνουμε* αυτό που θέλει να γίνουμε ο Επουράνιος Πατέρας μας.

Το να διακηρύττουμε τη μαρτυρία μας για το Ευαγγέλιο είναι καλό, αλλά το να είμαστε ένα ζωντανό παράδειγμα τού αποκατεστημένου Ευαγγελίου είναι καλύτερο. Το να επιθυμούμε να είμαστε πιο πιστοί στις διαθήκες μας είναι καλό. Στην πραγματικότητα, το να είμαστε πιστοί σε ιερές διαθήκες –συμπεριλαμβανομένου να ζούμε ενάρετη ζωή, να πληρώνουμε τη δεκάτη μας και τις προσφορές μας, να τηρούμε τον Λόγο Σοφίας και να υπηρετούμε όσους είναι σε ανάγκη– είναι πολύ καλύτερο. Το να ανακοινώνουμε ότι θα αφιερώσουμε περισσότερο χρόνο για οικογενειακή προσευχή, μελέτη των γραφών και ψυχωφελείς οικογενειακές δραστηριότητες είναι καλό, αλλά στην πραγματικότητα το να κάνουμε όλα αυτά τα πράγματα σταθερά, θα φέρει επουράνιες ευλογίες στη ζωή μας.

Η ιδιότητα τού μαθητού είναι η επιδίωξη τής αγιότητας και τής ευδαιμονίας. Είναι το μονοπάτι προς τον καλύτερο και ευτυχέστερο εαυτό μας.

Ας αποφασίσουμε, λοιπόν, να ακολουθήσουμε τον Σωτήρα και να εργασθούμε με επιμέλεια, ώστε να γίνουμε το άτομο που προορίζομασταν να γίνουμε. Ας ακούσουμε και ας υπακούσουμε στις προτροπές τού Αγίου Πνεύματος. Καθώς το κάνουμε, ο Επουράνιος Πατέρας θα μάς αποκαλύψει πράγματα που ποτέ δεν γνωρίζαμε για τον εαυτό μας. Θα φωτίσει το μονοπάτι εμπρός και θα ανοίξει τα μάτια μας, προκειμένου να δούμε τα άγνωστα και ίσως αφάνταστα ταλέντα μας.

Όσο περισσότερο αφιερωνόμαστε στην επιδίωξη τής αγιότητας και τής ευδαιμονίας, τόσο λιγότερο είναι πιθανόν να είμαστε στο μονοπάτι αυτών για τα οποία έχουμε μετανιώσει. Όσο περισσότερο βασιζόμαστε στη χάρη τού Σωτήρος, τόσο περισσότερο θα αισθανόμαστε ότι είμαστε στην τροχιά την οποίαν έχει προορίσει ο Πατέρας μας στους Ουρανούς για εμάς.

Εύχομαι να είχα επιτρέψει στον εαυτό μου να είναι ευτυχέστερος

Κάτι άλλο που μετάνιωσαν όσοι ήξεραν ότι πέθαιναν μπορεί να προκαλεί κάπως έκπληξη. Εύχονταν να είχαν επιτρέψει στον εαυτό τους να ήταν ευτυχέστερος.

Τόσο συχνά εμπλεκόμαστε στην ψευδαισθητή ότι υπάρχει κάτι πέραν τής δυνατότητάς μας που θα μας έφερνε ευδαιμονία: μία καλύτερη οικονομική κατάσταση, μία καλύτερη οικονομική κατάσταση ή το τέλος μίας δοκιμασίας που μας δυσκόλεπε.

Όσο μεγαλώνουμε, τόσο αναπολούμε το παρελθόν και συνειδητοποιούμε ότι οι εξωτερικές συνθήκες δεν έχουν πραγματικώς σημασία ούτε καθορίζουν την ευδαιμονία μας.

Εμείς έχουμε σημασία. Εμείς καθορίζουμε την ευδαιμονία μας.

Εσείς και εγώ ευθυνόμαστε τελικώς για τη δική μας ευδαιμονία.

Η σύζυγός μου, η Χάριет, και εγώ μάς αρέσει να κάνουμε ποδηλασία. Είναι υπέροχο να βγαίνεις έξω και να απολαμβάνεις τις ομορφιές τής φύσεως. Έχουμε συγκεκριμένες διαδρομές που μάς αρέσει να πηγαίνουμε με το ποδήλατο, αλλά δεν προσέχουμε τόσο πολύ πόσο μακριά πηγαίνουμε ή πόσο γρήγορα ταξιδεύουμε εν συγκρίσει με άλλους ποδηλάτες.

Εντούτοις, σκέπτομαι περιστασιακώς ότι θα πρέπει να είμαστε λίγο πιο ανταγωνιστικοί. Μέχρι που σκέπτομαι ότι θα μπορούσαμε να έχουμε καλύτερο χρόνο ή βόλτα με το ποδήλατο με μεγαλύτερη ταχύτητα, μόνο εάν ωθούσαμε τον εαυτό μας λίγο περισσότερο. Και τότε, ενίοτε, μέχρι που κάνω το μέγα λάθος να αναφέρω αυτήν την ιδέα στην υπέροχη σύζυγό μου.

Η συνήθης αντίδρασή της σε προτάσεις μου αυτής τής φύσεως είναι πάντοτε πολύ ευγενής, πολύ ξεκάθαρη και πολύ άμεση. Χαμογελά και λέει: «Ντίτερ, δεν είναι αγώνας· είναι ταξίδι. Απόλαυσε τη στιγμή».

Πόσο δίκιο έχει!

Ενίοτε στη ζωή εστιάζουμε τόσο στη γραμμή τερματισμού που αποτυγχάνουμε να βρούμε χαρά στο

ταξίδι. Δεν πηγαίνω για ποδηλασία με τη σύζυγό μου, επειδή ενθουσιάζομαι για τον τερματισμό. Πηγαίνω, επειδή η εμπειρία να είμαι μαζί της είναι γλυκιά και απολαυστική.

Δεν φαίνεται ανόητο να χάνουμε γλυκές και χαρούμενες εμπειρίες, επειδή προσδοκούμε συνεχώς τη στιγμή κατά την οποία θα τελειώσουν;

Ακούμε όμορφη μουσική, περιμένοντας να σβήσει η τελευταία νότα, προτού επιτρέψουμε στον εαυτό μας να την απολαύσει πραγματικώς; Όχι. Ακούμε και συνδεόμαστε με τις παραλλαγές τής μελωδίας, τού ρυθμού και τής αρμονίας σε όλη τη σύνθεση.

Λέμε τις προσευχές μας μόνον με το «αμήν» ή το τέλος κατά νου; Ασφαλώς όχι. Προσευχόμαστε, για να είμαστε κοντά στον Επουράνιο Πατέρα μας, για να λάβουμε το Πνεύμα Του και να νιώσουμε την αγάπη Του.

Δεν θα πρέπει να περιμένουμε να γίνουμε χαρούμενοι μέχρι να φθάσουμε σε κάποιο μελλοντικό σημείο, για να ανακαλύψουμε μόνο ότι η ευδαιμονία ήταν ήδη διαθέσιμη – πάντοτε! Η ζωή δεν προορίζεται να εκτιμάται μόνον αναδρομικώς. «Αυτή είναι η ημέρα που έκανε ο Κύριος...», έγραψε ο ψαλμωδός. «Ας αγαλλιάσουμε, και ας ευφρανθούμε σ' αυτή»⁶.

Αδελφοί και αδελφές, ασχέτως των συνθηκών μας, ασχέτως των δυσκολιών ή των δοκιμασιών μας, υπάρχει κάτι σε κάθε ημέρα να απολαμβάνουμε και να περιβάλλουμε με στοργή. Υπάρχει κάτι σε κάθε ημέρα που μπορεί να φέρει ευγνωμοσύνη και χαρά μόνον εάν το δούμε και το εκτιμήσουμε.

Ίσως θα πρέπει να βλέπουμε λιγότερο με τα μάτια μας και περισσότερο με την καρδιά μας. Αγαπώ το παράθεμα: «Κάποιος βλέπει ξεκάθαρα μόνο με την καρδιά. Οτιδήποτε ουσιαδές είναι άορατο στα μάτια»⁷.

Έχουμε προσταχθεί να «δοξολογ[ούμε] τα πάντα»⁸. Έτσι, δεν είναι καλύτερα να βλέπουμε με τα μάτια και την καρδιά μας ακόμη και τα μικρά πράγματα για τα οποία μπορούμε να είμαστε ευγνώμονες,

αντί να μεγαλύνουμε τα αρνητικά στην τρέχουσα κατάστασή μας;

Ο Κύριος έχει υποσχεθεί: «Και εκείνος που δέχεται τα πάντα με ευγνωμοσύνη, θα γίνει ένδοξος. Και τα επίγεια θα του προστεθούν, εκατονταπλάσια, μάλιστα, κι ακόμα περισσότερα»⁹.

Αδελφοί και αδελφές, με τις άφθονες ευλογίες του Επουράνιου Πατέρα μας, το γενναϊόδωρο Του σχέδιο σωτηρίας, τις θείες αλήθειες τού αποκατεστημένου Ευαγγελίου και τις πολλές ομορφιές αυτού τού θνητού ταξιδιού «δεν έχουμε τάχα αιτία να αγαλλιάζουμε;»¹⁰

Ας αποφασίσουμε να είμαστε ευτυχημένοι ασχέτως των συνθηκών μας.

Περί αποφάσεων

Μία ημέρα θα κάνουμε αυτό το αναπόφευκτο βήμα και θα περάσουμε από αυτήν τη θνητή σφαίρα στην επόμενη κατάσταση. Μία ημέρα θα αναπολήσουμε τη ζωή μας και θα αναρωτηθούμε αν θα μπορούσαμε να ήμασταν καλύτεροι, να είχαμε πάρει καλύτερες αποφάσεις ή να είχαμε χρησιμοποιήσει τον χρόνο μας πιο συνετά.

Για να αποφύγουμε ορισμένα από τα πιο βαθιά μετανιώματα τής ζωής, θα ήταν συνετό να πάρουμε ορισμένες αποφάσεις σήμερα. Συνεπώς, ας:

- Αποφασίσουμε να δαπανούμε περισσότερο χρόνο με όσους αγαπούμε.

- Αποφασίσουμε να προσπαθούμε πιο ένθερμα να γίνουμε το άτομο που θέλει να γίνουμε ο Θεός.
- Αποφασίσουμε να βρούμε ευδαιμονία, ασχέτως των συνθηκών μας.

Είναι η μαρτυρία μου ότι πολλά από τα βαθύτατα μετανιώματα τού αύριο μπορούν να αποτραπούν, ακολουθώντας τον Σωτήρα σήμερα. Αν έχουμε αμαρτήσει ή κάνει λάθη –αν έχουμε κάνει επιλογές για τις οποίες τώρα μετανιώνουμε– υπάρχει η πολύτιμη δωρεά τής εξιλέωσης τού Χριστού μέσω τής οποίας μπορούμε να συγχωρηθούμε. Δεν μπορούμε να πάμε πίσω στον χρόνο και να αλλάξουμε το παρελθόν, αλλά μπορούμε να μετανοήσουμε. Ο Σωτήρας μπορεί να εξαλείψει τα δάκρυά μας για όσα έχουμε μετανιώσει¹¹ και να απομακρύνει το φορτίο των αμαρτιών μας¹². Η εξιλέωσή Του μάς επιτρέπει να αφήσουμε πίσω το παρελθόν και να προχωρήσουμε με καθαρά χέρια, αγνή καρδιά¹³ και αποφασιστικότητα να κάνουμε καλύτερα και ειδικώς να γίνουμε καλύτεροι.

Ναι, αυτή η ζωή περνά γοργά: οι ημέρες μας φαίνεται ότι σβήνουν γρήγορα και ο θάνατος φαίνεται τρομακτικός μερικές φορές. Παρά ταύτα, το πνεύμα μας θα εξακολουθήσει να ζει και μία ημέρα θα ενωθεί με το ανεστημένο σώμα μας, για να λάβει αθάνατη δόξα. Δίδω επίσημη μαρτυρία ότι χάριν τού ευσπλαχνικού Χριστού θα ζήσουμε όλοι ξανά και για πάντα.

Χάριν τού Σωτήρος και Λυτρωτή μας, μία ημέρα θα καταλάβουμε αληθώς και θα αγαλλιάσουμε με το νόημα από τα λόγια «το κεντρί τού θανάτου καταπιώθηκε με τον Χριστό»¹⁴.

Το μονοπάτι προς την εκπλήρωση τού θείου προορισμού μας ως υιών και θυγατέρων τού Θεού είναι αιώνιο. Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, αγαπητοί φίλοι, πρέπει να αρχίσουμε να βαδίζουμε σε αυτό το αιώνιο μονοπάτι *σήμερα*. Δεν μπορούμε να παίρνουμε δεδομένη ούτε μία ημέρα. Προσεύχομαι ώστε να μην περιμένουμε μέχρι να είμαστε έτοιμοι να πεθάνουμε, προτού μάθουμε πραγματικώς να ζούμε. Στο ιερό όνομα τού Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Άλμα 40:11.
2. Βλέπε Susie Steiner, "Top Five Regrets of the Dying," *Guardian*, 1η Φεβρουαρίου 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Μπρόνι Γουέαρ, στο Steiner, "Top Five Regrets of the Dying."
4. "Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood," *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Κατά Ματθαίον 6:20.
6. Ψαλμοί 118:24.
7. Αντουάν ντε Σεντ-Εξυπερύ, *Ο μικρός πρίγκιπας*, μετάφραση υπό Ρίτσαρντ Χάουαρντ (2000), 63.
8. Μωσία 26:39. Βλέπε, επίσης, Διδαχή και Διαθήκες 59:7.
9. Διδαχή και Διαθήκες 78:19.
10. Άλμα 26:35.
11. Βλέπε Αποκάλυψη 7:17.
12. Βλέπε Κατά Ματθαίον 11:28–30.
13. Βλέπε Ψαλμοί 24:4.
14. Μωσία 16:8. Βλέπε, επίσης, Προς Κορινθίους Α' 15:54.